

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka  
(2)\Pecinovsky\_Josef-Jak\_se\_chovat\_v\_mimoprostoru.pdb

**PDB Name:** Pecinovský JAK SE CHO VAT VMIMO  
**Creator ID:** REAd  
**PDB Type:** TEXT  
**Version:** 0  
**Unique ID Seed:** 0  
**Creation Date:** 12.1.2009  
**Modification Date:** 12.1.2009  
**Last Backup Date:** 1.1.1970  
**Modification Number:** 0

Josef Pecinovský  
JAK SE CHO VAT VMIMOPROSTORU  
[www.pecinovsky.cz/josef](http://www.pecinovsky.cz/josef)

Uli Hoeness mě zvedl z křesla. Možná, že dal do té střely příliš energie, snad mu míč i trochu sklouzl, a tak výsledek rozhodně neodpovídal jeho enormní snaze. Mohl jen smutně zírat, jak míč dobře o metr míjí břevno Viktorovy branky. Zařval jsem, jako bychom právě dali rozhodující gól, ale k tomu okamžiku nám přece jen ještě ždibec času chyběl. Kdyby to bylo možné, vlezl bych do obrazovky. Očima přisát k obdélníku o úhlopříčce délky padesáti devíti centimetrů jsem obdivoval stoický klid Antonína Panenky, který byl ochoten vzít na sebe odpovědnost v nejkritičtějším okamžiku našich fotbalových dějin. Z nějakých pěti šesti kroků se rozbíhal, jako by chtěl dát nejprudší ránu svého života. Náprah. Sleduji Maiera, jak skáče do pravého rohu. Spolu s dalšími patnácti milióny fanoušků tlačím očima ten puntíkovaný nesmysl do sítě, a...

Obraz pohasl, zvuk se někam ztratil. Tam na jihu, v horké bělehradské noci, už všichni vědí, že buď jsme mistry Evropy, nebo se bude kopat dál, ale já nevím nic. Zírám do tmy produkované obrazovkou a nejsem příliš ochoten věřit svým smyslům. Jak může televizor, ta téměř věrná magická bedýnka, selhat právě v tom okamžiku, kdy se rozhoduje o všem? Uslyšel jsem zakašlání. Vzhledem k tomu, že mé horní cesty dýchací v daném okamžiku nic nedráždilo, nebylo pravděpodobné, že bych zakašlal já. Ale protože jsem byl doma sám, nedalo se ani dost dobře uvažovat o možnosti, že by tady byl nachlazen někdo jiný. Přesto se vzápětí tentýž zvukový efekt opakoval a přinutil mě zvednout oči. To, co jsem uviděl, se vymykalo všem mně dosud známým přírodním zákonům i běžným zvyklostem denního života. Televizor spočíval na nízkém stolku opatřeném čtyřmi otočnými kolečky, která umožňovala volný pohyb tohoto vzácného kusu po místnosti. Zpod dřevěné desky, již byl tento nábytek opatřen ve výši necelých deseti centimetrů nad podlahou, vyčnívaly špičky hnědých kožených polobotek se zajímavými, nepříliš běžnými ozdobami. Z oné desky stoupaly směrem vzhůru dvě černé nohavice, jejichž vnější vzhled nasvědčoval tomu, že by mohly obsahovat nohy. Na televizoru, zhruba ve výšce půl druhého metru nad zemí, byla náhle postavena busta nepříliš starého člověka, přioděného v nepůvabný, matně se lesknoucí oděv. Kolem krku měl omotáno něco mezi obojkem a preclíkem, účes připomínal včelí roj v bojové náladě, v uchu se blýskal kovový knoflík. Levý rukáv končil kdesi uvnitř přijímače, zatímco pravý poskytoval možnost volného pohybu - trčela z něj dlouhá tenká ruka opatřená běžným počtem prstů, které zbytečně křečovitě svíraly nevelký kufík.

S bustou na televizoru jsem byl ochoten se smířit, to nakonec není tak vzácný jev, dost mi ovšem vadilo, že patřila živému člověku. Právě z jeho pootevřených úst pocházelo ono významné pokašlávání, jímž se nesměle snažil upoutat mou pozornost.

"Kdybyste dovolil, pane," pronesl nepříliš čistě znějící češtinou, "a pokud by vás to neobtěžovalo... Jistě uznáte, že se nacházím v dost nepříjemném postavení. Po pravdě řečeno, na obdobné nesnáze jsem si už na svých cestách zvykl, ale dnes jaksí..."

Nějak se nemohl vymáčkout.

"O co jde?" obořil jsem se na něj neurvale, neboť mi překazil jedinečný zážitek.

"Víte, váš televizor je zjevně napájen elektrinou o dost vysokém napětí a zdá se mi, že žhavicí elektronka prochází přímo mými játry... Kdybyste byl tak laskav a příliš vás to neobtěžovalo... Nemohl byste vytáhnout šňůru ze zásuvky?"

Přiznávám, že to byl pro mne příliš silný tabák. Než jsem si uvědomil absurdnost dané situace, byla bedýnka odpojena od sítě.

"Uf!" ulevil si mužík. "Děkuji vám, pane. Jste velice laskav. Dovolte, abych se představil. Mark Ofram," a chtěl odložit kufík na zem a podat mi ruku. Vzhledem k tomu, že jeho hrud' byla sevřena poctivou dubovou deskou, se mu onen prajednoduchý úkon nepodařil.

"Přestaňte se laskavě kroutit a ten kufr vůbec neodkládejte, pane Oframe," pronesl jsem co nejvíce chladně. "Zajisté pochopíte, že v tuto pozdní hodinu jste návštěvou značně nevítanou a jistě vám nebude proti mysli, vyhovíte-li mému přání a opustíte mou domácnost."

"Omlouvám se ještě jednou, pane..."

"Žďárský," zavrčel jsem.

"...pane Žďárský, ale došlo k jakési chybě při stanovení trasy. Tady v této oblasti a v tomto čase měla podle všech současných poznatků být step..."

"Jak vidíte, o stepi nemůže být řeč. Díval jsem se na televizi, pane, a program byl neobyčejně zajímavý, to ovšem jen do okamžiku, než jste mi vlezl do obrazu. Pokud ihned neodejdete, televizor opět zapnu."

"Ne, to ne!" vyděsil se. "Mám dietu a kdo ví, co by mi to udělalo s játry... Pochopte laskavě, pane Žďárský, že opustit váš byt je pro mne činností prakticky neproveditelnou, když, po pravdě řečeno, mi není vůbec jasné, jak se dostanu z vaší televize."

"Jednoduše! Tak, jak jste do ní vlezl!"

"Nevlezl jsem do ní," ohradil se. "Ta bedna tady nemá co dělat. Opakuji znovu, že jsem měl přistát ve stepi."

Nezdálo se, že bychom spěli k rozumné dohodě. Zkusil jsem to tedy z opačného konce:

"A jak jste se sem vlastně dostal?"

"Přicestoval jsem časem," odvětil tak klidně, jako by sděloval, že sem dorazil tramvají.

"Časem?" ověřoval jsem si s nedůvěrou. Odpověděl lehkým příkývnutím. "A odkud, smím-li se ptát."

"Z roku 2435. Jsem tu nepochybně správně v roce 1976 před naším letopočtem?"

"Máte pravdu," rozesmál jsem se. "Dnes je skutečně 20. června 1976. Jen se vám trochu pletou matematická znaménka."

"Ach, to je trapný omyl. Ještě jednou se omlouvám."

"Tak nechte těch omluv a vypadněte. Rád bych se podíval, jak zápas vlastně dopadl. Nepředpokládám, že byste měl tak obšírné znalosti z historie, abyste to věděl."

"Obávám se, pane Žďárský, že to nepůjde. Jsou tu jisté komplikace. Stroj času držím v levé ruce."

"Mějte si ho třeba na zádech."

"Kdybych ho měl na zádech, bylo by to jednoduché," odsekl. "Má levá ruka, jak jistě i vy můžete pozorovat, je pevně uvězněna uvnitř té vaší zatracené bedýnky, která má možná jistou historickou hodnotu, ale jinak je tady jenom pro zlost. Jednou rukou a navíc naslepo potřebné parametry nenastavím, a pravou se tam při nejlepší vůli nedostanu. Hmota ve vašem století je neuvěřitelně neprostopadlá."

Podrbal jsem se na hlavě a pak jsem mu naznačil, že se mi situace jeví být bezvýchodnou a že bude patrně nucen zbytek života strávit v symbióze s televizorem. On naštěstí nepřestal uvažovat.

"Předpokládám, že ta bedýnka je přinejmenším zezadu otvíratelná."

"Ach jo," vzdychl jsem. Na víc jsem se nezmohl. Televizor byl v záruce. Teď mi v něm šmejdí nějaký pan Ofram svou břišní krajinou a žaludkem nepochybně drtí nesehnatelnou elektronku PCL 85. A ke všemu ještě třímá v ruce jakýsi stroj času.

Vyhrabal jsem v šuplíku šroubovák a uvolnil zapečetěné šrouby plastového krytu. Naštěstí postával ten člověk tak dobře, že krytem neprolínal. Udiveně jsem zíral do útrob své Limby. Prakticky celý výhled do interiéru zakrývala Oframova záda a o kryt vysokého napětí se opírala jeho hubená levička svírající mezi prsty cosi na způsob kapesního kalkulátoru. Přemístil jsem ten předmět, v němž jsem vytušil inkriminovaný stroj času, do Oframovy pravičky, k čemuž bylo nutné nejdříve mu odejmout kufřík a uskladnit jej na koberci. Ofram chvíli prováděl se strojem času jakýsi tanec slunovratu a pak mu nezbylo, než požádat mě o pomoc. On držel krabičku na dlani, já musel podle jeho pokynů volit program. Opačně to nešlo, pak prý bych cestoval časem já a on by zůstal tady bytostně spjat s televizorem, což se mu z neznámých příčin příliš nezamlouvalo.

"Poslyšte," řekl. "Nemohu si teď na cestu časem vzít svůj kufřík. Mám k tomu málo rukou. Provedu přesun do budoucnosti o jednu minutu a pak se vrátím pro kufřík. Byl byste tak laskav a odsunul zatím televizor poněkud stranou? Slibuji vám, že se zmaterializují na téže místě."

Co mi zbývalo? Ofram zmizel a já odtáhl televizor. Teď už vím, že jsem si při této činnosti počínal poněkud zbrkle, ale omluvou mi budiž neobvyklost dané situace. Ostatně ta bedna byla dost těžká a na chlupatém koberci se stolkem nepohybovalo právě nejlépe. Dopustil jsem se pouze jedné drobné chyby. Nevytáhl jsem ze zdičky účastnickou šňůru společné televizní antény a tato, jsouc napínána na samou hranici svých možností, převrátila letitý fikus, jež jsem kdysi zdědil po babičce. Zaklel jsem a měl jsem dobrý úmysl tu dřevinu postavit zpět na původní místo. Nebylo mi to však umožněno. Mezi tmavými kožnatými listy se zkondenzovala bledá Oframova tvář.

"Prales?" pronesl dost podivným tónem.

"Fikus," upřesnil jsem. "Díky vašim cestovatelským choutkám se mi převrátil vzácný fikus. Musím podotknout, že jste jím dokonale prorostlý."

"Jste úplně neschopný, pane Žďárský," řekl Ofram a zatřásl větvemi. "Netušil jsem, že je možné zpackat i tak triviální činnost, jakou jste byl pověřen."

"No dovolte!" urazil jsem se. "Já jsem se nezmýlil v časovém propočtu. Já ne!"

Zazněl zvuk nasvědčující lámání dřeva.

"A nešijte tak sebou!" napomenul jsem ho pro jeho neposednost. "Lámete větve!"

"Omlouvám se," řekl s obtížemi, "ale kmen mi proniká plícemi a omezuje činnost dýchacích orgánů. Kdybyste mi laskavě podal stroj času, přesunul bych se o pár minut dál, abyste ten svinčik mohl zlikvidovat."

Přešel jsem jeho invektivu mlčením a podal mu stroj času, který mu při přistání upadl a zavinil tak ulomení dvou větví, to proto, že se pro něj Ofram několikrát pokusil sehnout.

"Tady máte svůj nástroj zkázy," osopil jsem se na něj. "Bude trvat dobře deset minut, než to tady uklidím. Přizpůsobte tomu laskavě dobu návratu."

"Budiž," souhlasil. "Za čtvrt hodiny se tu budu opět materializovat," přežvýkl v ústech ten těžko vyslovitelný výraz a zmizel.

Postavit převrácený fikus zpět na své místo není činnost právě jednoduchá, zejména pokud člověk nemá nikoho, kdo by mu rostlinu, jež právě pozbyla těžiště, podržel; krom toho jsem byl omezen šibeničním limitem, který jsem si sám

stanovil. Avšak ve chvíli, kdy se Ofram opět zhmotnil, ač jsem marně doufal, že se tak nestane, byl ve středu pokoje prostor zvící menší tělocvičny.

"Uf!" vydechl. "Konečně jsem se, zdá se, osvobodil od těch vašich pochybných výdobytků civilizace. Můžete mi říct, jak se doma snesete s tolika zbytečnými předměty?"

"S těmi předměty se snesu, vážený pane Oframe, ale s vámi se už brzy nesnesu. Nastavte si laskavě kterékoli jiné tisíciletí a zmizte!"

"Prosím," odvětil chladně Ofram, udělal krok a shýbl se pro kufřík. Zcela zděšen jsem upozoroval, jak za sebou po koberci táhne cosi bílého a že se v tutéž chvíli televizor, spočívající na stolku nevynikajícím právě stabilitou, začíná kácet směrem k jeho nohám. Měl štěstí, těch necelých třicet kilogramů minulo jeho kotníky skutečně o vlásek. Ozvalo se těžké zařinčení a podlaha se otřásla. Už mě to přestávalo bavit.

"Nemůžete dát pozor?" vykřikl jsem. "Právě jste mi rozbil televizor."

"To jste si zavinil sám!" rozkřikl se Ofram. "Přece jsem vás výslovně upozorňoval, že prostor má být vyklizen!"

"Vždyť jsem vám tu taky připravil téměř taneční parket!"

"Ano?" řekl jízlivě. "A co je tohle?"

Povytlhl nohavici a obnažil kotník. Přímou z kůže mu trčela bílá přírodní šňůra společné televizní antény. Pronikala nohou a pučela i na druhé straně nikoli nechlupaté holeně. Trhl jsem s ní, ale nepovolila.

"Au!" vykřikl nezvaný host. "Prosím vás, abyste vložil více citu do svých neuvážených pohybů."

Připustil jsem, že plocha nebyla vyklizena s náležitou péčí. "Přesuňte se o pár minut dopředu," převzal jsem iniciativu, co se týče časových skoků, "a já šňůru odklidím. Ale pokud mi ještě jednou do něčeho vlezete, už vás v tom přísámbohu nechám!"

"Přísám co?" znejistěl, pak však mávl rukou a zmizel.

Odklidil jsem šňůru, obrátil stolec na kolečka a na něj jsem umístil to, co z televizoru zbylo. Pokusil jsem se onen poněkud chrástící přístroj spustit, pochopitelně s nulovým výsledkem. Když jsem opatrně pohlédl do jeho útrob, udělalo se mi poněkud nevoľno, tolik střepů soustředěných v tak malém prostoru člověk hned tak nevidí. Darebák Ofram! Mohl mi tu škodu aspoň nějak nahradit. A co víc, nevrací se, a tamhle leží ten jeho zatracený kufřík z pětadvacátého století... Kdoví, co vlastně obsahuje?

Sehnul jsem se k tomu předmětu, ale držadlo jsem už neuchopil. Jakási těžká masa obludného charakteru mi zabránila ten prajednoduchý pohyb dokončit. Když jsem se vzpamatoval, spatřil jsem, že má ruka proniká až po loket přímo do Oframova břicha. Kupodivu jsem však nic neobvyklého necítil. Mé prsty, trčící z Oframových zad jako neforemná chobotnice, se pohybovaly bez zjevných problémů. Stál jsem však v poloze natolik vratké a Ofram projevil takový nedostatek duchapřítomnosti, že naše pohyblivé sousoší vzápětí pozbylo stability. Poutník časem našťěstí dopadl na bok a ne na záda, takže jsem těsně unikl fraktuře, ale povalovali jsme se po koberci podobní milujícímu se páru. Teprve po několika nervózních minutách plných vzájemných invektiv jsme se ustálili ve snesitelné poloze, přijatelné pro obě strany.

"Co se tady motáte?" rozhořčoval se Ofram.

"Netušil jsem, že se vyloupnete tak brzy!" odvětil jsem. "Nemáte ponětí, co práce mi dalo odklidit ten svinčík, a teď mi lezete nejen do televize, ale zneužíváte ke svým zvrhlým choutkám mé vzácné maličkosti!"

"Pane, vaše doba mi začíná být odporná," prskal Ofram. "Už dobře dvě hodiny jsem měl pobývat v neolitu a zatím se tady zbytečně zdržuji ve století primitivů."

"Jakže jste to nazval naši dobu?" urazil jsem se.

"Vaše praštěné období takto titulujeme i v oficiálních učebnicích. Každému, co jeho jest. Vždyť vy sám jste názorným příkladem typického produktu těchto nevábných časů! Nejste schopen ani instalovat řádnou přistávací dráhu pro poutníka!"

"Pane Oframe!" odvětil jsem. "Mrzí mě, že jsem v tuto chvíli s vámi spojen na způsob siamského dvojčete, jinak byste poznal, čemu se u nás říká inzultace. Vezměte si tu svou zatracenou mašinu a koukejte konečně vypadnout! I s kufrem!"

"Bez starosti," pronesl se zbytečně velkým důrazem, stiskl na stroji několik tlačítek a konečně byl pryč. S úlevou jsem si třel zdřevěnělou paži a zkoumal, zda nedošla nějaké úhony. Pak jsem si povšiml kufříku, který i přes můj nátlak zůstal opět tady, a tentokrát patrně definitivně. Tak přece jen satisfakce! Vzal jsem ten předmět do ruky a stiskl uzávěr.

"Necháte to!" ozval se z kuchyně popuzený Oframův hlas. Ten darebák byl zpátky!

"Včas jsem si povšiml, že jsem odcestoval bez kufříku," vysvětloval. "Rozhodně vám jej tady nemohu nechat, za to bych šel před kárnou komisi a mohl bych přijít i o časový průkaz. Vidím že... Ouha!" Něco tlumeně zarachotilo. "Zdá se, že můj návrat nebyl směřován zcela přesně co se týče prostorových souřadnic!"

Vstoupil jsem do kuchyně a dal se do nehorázného smíchu. Z horní plochy lednice s mrazničkou vyčnívala jenom Oframova hlava.

"Tak to se vám tedy povedlo, pane břídile!"

"Jen se smějte, vy sadisto! Co to máte za pitomou skříň, připadá mi, že mi začínají tuhnout vnitřnosti!"

Tak kdo je vlastně primitiv, pomyslel jsem si. Já nebo člověk, který nepozná lednici? "Oframe, přestáváte mne bavit. Kde máte stroj času?"

"V kapse..."

Otevřel jsem lednici. Stroj času mu už z kapsy vypadl a volně spočíval na konzervě se sterilovaným hráškem.

"Na kolik si přejete nastavit?"

"Stačí na minutu. Udělám jen krok vpřed a uniknu té vaší době ledové."

"Budiž," odvětil jsem, zručně jsem nastavil žádané parametry a vrazil mu ten d'áblův nástroj do ruky.

Ofram zmizel.

I s lednicí.

Nedal jsem najevo žádné překvapení, dnes už mě skutečně nemohlo nic vyvést z míry. Objevil se ve stanoveném termínu, pochopitelně obalen dle originálního receptu.

"Proklatě," zasyčel. "Došlo víc než k padesátiprocentnímu průniku. Budu muset zpět do naší doby, aby mě vysekali."

"Tak pozor, pozor!" ohradil jsem se. "Nemáte po ruce nějaký méně nákladný způsob? Už jste mi zničil televizor, polámal fikus a teď máte zálsuk i na lednici!"

"Uznávám, že se má návštěva neobešla bez dílčích problémů," zjhl Ofra. "Lednici je skutečně možno za jistých okolností zachránit před destrukcí, a přiznám se, že i já bych z jistých důvodů, o nichž zde taktně pomlčím, přistoupil raději k této variantě. Předpokládá to ovšem vaši spolupráci. Povšiml jsem si, že jste mimořádně šikovný, pochopitelně tedy vzhledem k době, v níž máte tu smůlu žít. Potřebuju jen, abyste odcestoval nějakých patnáct minut do minulosti. Předpokládám, že váš fyzický fond postačí k tomu, abyste tuto nevábnou skříň odsunul přinejmenším o metr dál. Když se pak zhmotním já, předáte mi stroj času a já budu moci konečně pokračovat ve své pouti."

Dost mě překvapil. Nejprve nazývá naši dobu stoletím primitivů a pak je ochoten světit mi stroj času. Nebo jsou všichni v jeho době tak důvěřiví?

Po krátkém váhání jsem přikývl. Proč si to vlastně nezkusit, když se tu naskytá šance? Nastavil jsem čas o patnáct minut dozadu a stiskl červený knoflík.

Obklopilo mě prázdno. Cítil jsem se neuvěřitelně lehký, gravitace jako by zmizela a kamsi do neznáma odlétly i všechny běžné starosti, které mě celý den sužovaly. Bylo to úžasné, krásné, opojné, báječné! Zavřel jsem oči a oddal jsem se plně proudu řeky času, jen zlehka jsem mával rukama, komíhal nohama...

Až jsem opět ucítil tíži.

Byl jsem zpátky ve svém bytě. V mém zorném poli se kromě jiných předmětů vyskytovala i lednice. Lednice... Proč mi tolik leží v hlavě právě lednice? Teprve teď jsem si vzpomněl na Ofra. Za několik minut se tu zase vylihne a vnoří se, pochopitelně, přímo do lednice! Abych ji zachránil, musím ji přece přemístit o kus dál!

Udělal jsem krok, pak ještě jeden. Kupodivu jsem se neposunul ani o milimetr. Naopak! Při pokusu o pohyb levou nohou jsem zjistil, že kůže na chodidle je v bezprostředním kontaktu s čímsi vlhkým, drsným a podezřele pohyblivým. Ó hrůza! Já nestojím! Visím v horizontální poloze, jsem sevřen železobetonem a spodní polovinu těla mám neznámo kde, pak ovšem nekráčím, ale mávám jen tak nohama ve vzduchu... Takhle se ale k lednici nedostanu.

Polekal jsem se a upustil stroj času, který dopadl na koberec, kde dvakrát poskočil a znehybněl zcela mimo můj dosah. Přiznávám, že má poloha byla značně nepohodlná a mé pokusy o vyproštění se nesetkaly s úspěchem. Dýchání mi našťástí nečinilo potíže, ale jak dlouho tak mohu vydržet?

Cukl jsem sebou a napřímil nohy. Opět jsem vnímal chodidly to beztvaré těleso, které zprvu kladlo značný odpor proti směru pohybu, brzy však křepce uhnulo. Vzápětí jsem i přes panel uslyšel příšerný jekot, s přibývajícím časem nijak neustávající.

Pak zazněl zvonek. Nu ovšem, sousedka, jak jsem na její existenci mohl zapomenout? Paní Řezníčková! Kdo jiný v tomto domě dokáže tak kvalitně ječet? Zazvonila znovu. Ona mne vysvobodí!

"Vyraďte dveře, paní Řezníčková!" křičel jsem ze všech sil a doufal, že mě uslyší.

"Proč bych je měla vyrazet?" ozvala se ta osoba v okanzíku, kdy ne nepodobna vichřici vtrhla do kuchyně. "Bylo otevřeno!"

"Zaplat' pánbůh," zvolal jsem vstříc její mohutnosti. "Podejte mi, prosím vás, stroj času, ať se z toho tady můžu dostat."

Jejích sto dvacet kilo strnulo na prahu a prohlíželo si mě jako králík hada.

"To jste ještě nikdy neviděla zazděného chlapa?"

"Co to tady vyvádíte, pane Žďárský?" pronesla kníkově a bledla s druhou mocninou ubíhajícího času. V té době však už její pohled nepatřil mně, upíral se na lednici. Co viděla, mělo sílu přinejmenším tisíce newtonů, protože vzápětí omdlela.

"No vy jste to vymňoukl," zaslechl jsem Ofraův hlas. Jeho nositel se právě materializoval na svém již téměř zamilovaném místě uvnitř lednice. Jen ta hlava patřila vnějšímu světu.

"Kdybyste počkal ještě půl minuty, byl jste volný. Ta osoba už si na mne zvykla, ale pohled na vás ji přivedl, jak vidíte, do nepřekonatelných rozpaků."

"A kdo vám, vy dárečku, říkal, abyste během cesty časem mával ploutvemi? Copak nejste schopni respektovat deset základních postulátů pro cesty časem, publikovaných v příručce Jak se chovat v mimoprostoru?"

"Že vy je tak respektujete," ušklíbl jsem se. "Mimo jiné vám pak jistě uniká souvislost, že pocházím z dvacátého století a mohu vám tady zpanětlí odříkat snad všechny paragrafy vyhlášky 100, ale o způsobu pohybu mimoprostorem jste mě měl instruovat vy!"

"Že jsem vám, já idiot, tu hračku pro malé děti půjčoval!" rval by si vlasy z hlavy, kdyby mohl. "Čert aby vás vzal i s vaší lednicí! Jak se teď odsud dostaneme?"

"Počkáme, až se tady milostivá probere z mrákot, které jste jí svým nevčasným nástupem na scénu přivodil."

"Vám se to mluví," zavrčel. "Vy necítíte ten chlad, který svírá mou hrud'! Vám je pochopitelně zcela lhostejno, že mé pravé zápěstí právě nepochybně proniká mraženým filé, zatímco má levička již zřejmě dávno odumřela po bezprostředním kontaktu s nejméně dvěma kilogramy odporného masa."

"Zcela vás chápu," odvětil jsem, "ale jistě uznáte, že pro vás v tuto chvíli nemohu udělat nic víc, než vám poradit, abyste si trhl nohou a pokusil se otevřít dvířka."

Poslechl mě, a podařilo se. Vzápětí se také probírala paní Řezníčková. Vstala a vrhla mdlý pohled na lednici. To, co

uviděla, se jí jistě zdálo být natolik zajímavé, že opět naplno zapnula ten svůj ječák a pak odběhla, nepochybně proto, aby podrobnosti o svých pozorováních sdělila sousedům. Nebyla však reálná naděje, že bychom ji v této oblasti města v příštích třiceti dnech znovu spatřili.

"Ta dáma mi nepřipadala slušně vychovaná," konstatoval Ofram.

"Neměl jste ji plašit. Upřímně řečeno, nepůsobíte právě estetickým dojmem."

"Budiž, ale aspoň mohla tu lednici odpojit."

"To sice mohla, ale s ohledem na labilitu její nervové soustavy se jejímu počínání není co divit."

Myslím, že není nutné, abych popisoval další dialog. Hovořili jsme v tomto položení ještě dobrou půlhodinu. Situace byla kritická. Tlačila mě bránice a gravitační síla mi srážela nohy k zemi, bohužel jsem však na podlahu nedosáhl. Navíc vlhkost mých chodidel pozvolna stoupala a nad příčinou tohoto jevu jsem si stále lámal hlavu.

"Proč vlastně cestujete časem, Oframe?" otázal jsem se, když jsme ustali ve vzájemných invektivách.

"Ále," pokusil se mávnout rukou, "potřebuji se zbavit manželky."

"Tomu nerozumím. Já bych v obdobném případě, ač nejsem ženat, za optimálních podmínek zažádal o rozvod, v horším případě bych se ji pokusil zavraždit. Ovšem nechápu, jak se chcete vyhnout manželskému svazku cestováním časem."

"Jednoduchá metoda," usmál se Ofram. "Kdykoliv se vrátím z minulosti do své žhavé současnosti, vždy zjistím, že se změnila nějaká okolnost. Jednou jsem po návratu domů s údivem zpozoroval, že nechovám kočku, ale psa. Jindy zase jsem bydlel v domě o poschodí vyšším nebo jsem měl úplně jiného souseda. A teď cestuji proti toku času s nadějí, že po návratu budu registrován přinejmenším jako svobodný. Chápete to?"

"Trochu ano. Ale když tak snadno měníte minulost, jak je možné, že vás úřady nechávají cestovat? Vždyť můžete začvičit s dějinami!"

"Ovšemže ne! Vracím se přece do úplně jiného časového proudu. Ve světě, z kterého jsem odcestoval, přece k žádné změně nedošlo. A tam, kam přicestuji, nemohou nic pozorovat, protože pro ně vývoj proběhl plynule a bez zvrátů."

"Chcete tím snad říct, že existuje nekonečný počet světů úměrný počtu cest uskutečněných v celých dějinách kosmu?"

"Nesmíte problém tak zjednodušovat. Svět existuje de facto jen jeden, ale..."

"Ano, svět existuje jen jeden! Už tě mám!" ozval se hluboký alt vycházející z masitého hrdla statné třicátnice oděné ještě výstředněji než ledové kře podobný Ofram.

"Ach, Miládko," vydechl naoko šťastně můj návštěvník. "Kde se tady bereš?"

"Kde bych se tu brala, drahoušku?" pronesla ta korpulentní dáma ještě částečně prolínající do mimoprostoru. V pravičce třímala nejnovější model stroje času. "Hned mi to bylo jasné, jaké nekalé úmysly máš, když ses tak náhle beze slova vypařil! Nepochybně jsem rozuměla správně informaci, že se někoho potřebuješ zbavit!"

"Ale to jsi na omylu, Miládko," jhl Ofram. "Jen jsem špatně odhadl přistání, ulpěl jsem v lednici a tady pan Žďárský je tak laskav, že mi poskytuje první pomoc. Nu, a já mu na oplátku radím, jak se zbavit nepohodlné choti..."

Nevěřil jsem vlastnímu sluchu, naštěstí ho ta saň už nepustila ke slovu.

"Tady ten střízlík ti může poskytnout tak nanevýš duchovní útěchu," zvýšila o poznání hlas. "Letíme domů, drahoušku, tam už si to všechno vysvětlíme."

Uchopila svého chotě za ruku, kterou mu vytrhla z jogurtu, a začala cosi volit na klávesnici svého stroje.

"Moment, madam!" zasípěl jsem, když jsem se konečně vzpamatoval. "To mě necháte trčet ve zdi?"

Hodila mi do ruky stroj času dosud se povalující na podlaze. Nato objala svého drahouška kolem krku, stiskla červené tlačítko. Ofram chtěl ještě něco říci, ale stihl jen obrátit oči v sloup, a pak byli pryč. Na místě, kde stávala calečka nabitá potravinami, zbyl jen kus užvykané elektrické šňůry.

Proklel jsem Oframa i jeho choť, nato jsem navolil na stroji času tři čtvrtě na jedenáct téhož večera a stiskl tlačítko.

Tentokrát jsem si dal dobrý pozor, abych se při cestě mimoprostorem vymotal ze zdi. Pečlivě jsem kontroloval, přestože to nebylo nic jednoduchého, svislou polohu, a vyplatilo se. Stanul jsem oběma nohama na koberci. Z břicha mi nepučel fikus ani dráty. Tak, teď rychle pustit televizi, ať už se konečně dovím, jak zápas skončil. Ale proč je tady tma?

Nahmatl jsem cosi měkkého a hebkého, vzápětí se ozvalo zavrčení připomínající zvuk motorové pily a já ucítil na levé ruce prudký stisk s následnou palčivou bolestí, věrně odpovídající stupni deformace kůže. Snažil jsem se vysmeknout, ale marně.

Do toho jsem uslyšel jakot paní Řezníčkové: "Vem si zloděje, Rexi!"

Stroj času mi upadl na zem a při útěku jsem na něj prudce došlápl. Rex mi však neumožnil, abych se pro jeho ostatky vrátil. Už nevím, jak se mi podařilo opustit sousedčin byt. Jen jsem doufal, že to rozmazlené zvíře nemá vzteklinu. Doma jsem si podle možnosti ovázal ránu, jež naštěstí nebyla hluboká. Rex je přece jen víc pokojovým psem než zástupcem služebního plemene.

Posadil jsem se do křesla a konečně pustil televizi. Znovu jsem se ocítl v horké bělehradské noci. Právě probíhal penaltový rozstřel.

Uli Hoeness zavěsil svou střelu přesně do šibenice.

(1985